

Arrest

nr. 304 103 van 29 maart 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. VAN DER LINDEN
Steenweg op Antwerpen 48
2300 TURNHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. VAN DER LINDEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Op 9 augustus 2021 komt de verzoekende partij in België aan. Zij dient op 10 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 7 augustus 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“WEIGERING VAN DE VLUCHTELINGENSTATUS EN WEIGERING VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMINGSSTATUS

(..)

A. Feitenrelaas

U, S. O. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent van origine Pashtoun en u bent een moslim. U verklaart 18 jaar oud te zijn en geboren in het dorp Shangina, in district Khogyani in de provincie Nangarhar. U heeft daar heel uw leven gewoond samen met uw ouders, broers en zussen. U bent zes jaar naar school gegaan en kort naar de koranles in de madrassa. U bent verloofd en heeft geen kinderen. U had geen werk in Afghanistan.

U verklaart dat u problemen had met de taliban omdat uw vader als tuinier werkte voor de gouverneur van Nangarhar genaamd Z. H. A. (...). Hij verzorgde daar de tuin en planten. Op een dag, ongeveer drie à vier maanden voor uw vertrek, benaderden twee leden van de taliban en hun commandant M. (...) u. Ze zeiden dat u en uw broer een zelfmoordaanslag moesten plegen op de werkplek van uw vader. Ze hebben u dit verschillende keren gevraagd. Na het vierde bezoek dwongen ze jullie om naar hun controlepost in Baratatan dorp te gaan, waar ze u weer eisten om een zelfmoordaanslag te plegen. Als u dit bevel niet opvolgde, zouden ze u doden. Toen u enkele uren later van hun controlepost terug thuis was, vertelde u uw vader wat er was gebeurd. Hij zei dat jullie dat nooit mochten doen. In een periode van drie à vier maanden hebben de taliban jullie verschillende keren naar hun controlepost gebracht, telkens met hetzelfde verzoek. Na een tijdje werd het dus duidelijk dat het niet meer veilig was voor jullie om in Afghanistan te blijven, waardoor uw vader jullie vertrek uit Afghanistan regelde. U bent samen met uw broer vertrokken, maar hij is onderweg aan de Turkse grens vermist geraakt.

U heeft in het voorjaar van 2021 Afghanistan verlaten. Uw reis via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Griekenland, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk heeft ongeveer vijf maanden geduurd. U heeft in Oostenrijk op 26 juni 2021 een verzoek tot internationale bescherming ingediend. U reisde echter door naar België. U kwam in België toe op 9 augustus 2021 en u heeft hier een dag later op 10 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming ingediend. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vroeg in kader van de Dublinakkoorden overname van uw dossier aan Oostenrijk, dat dit weigerde. U bleef dus in België.

U vreest bij terugkeer gedood te worden door te worden door de taliban. Sinds uw vlucht bezoeken de taliban uw familie en vragen ze waar u en met uitbreiding uw vader en uw broer zich bevinden. Sinds de machtsvername is uw vader namelijk vermist.

Ter ondersteuning van uw verzoek tot internationale bescherming heeft u drie taskara's van uzelf en uw ouders, verschillende documenten gelinkt aan de beroepsactiviteiten van uw vader waaronder zijn badge en bankkaart, medische documenten omtrent een tbc-besmetting en psychische klachten, en de enveloppe met de bevestiging van aankomst neergelegd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

U legde wel medische documenten neer waaruit blijkt dat u leed aan pulmonaire tuberculose, waarvoor u ook effectief werd behandeld (o. a. medisch getuigschrift dd. 3/02/2023). Gezien u bij de eerste oproeping voor onderhoud gehospitaliseerd was, kreeg u nadien een nieuwe oproeping voor persoonlijk onderhoud. U gaf tijdens dat onderhoud aan zich gezond te voelen en in staat te zijn deel te nemen aan het onderhoud (CGVS 14/03/2023 p. 2).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u op basis van uw verklaringen er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. U bent er immers niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u door de taliban verplicht werd om een zelfmoordaanslag te plegen op het werk van uw vader, die als tuinier voor de districtsgouverneur werkte.

Vooreerst merkt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op dat uw algemene geloofwaardigheid reeds wordt aangetast door uw verklaringen over uw minderjarige leeftijd. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u 18 jaar oud te zijn (CGVS, p. 5). Echter, het CGVS verwijst naar de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 2 september 2021 in verband met de medische test tot vaststelling van uw leeftijd. Die beslissing toont aan dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 21,5 met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is. De door u voorgelegde taskara kan deze beoordeling niet veranderen, aangezien zulk document eenvoudig nagemaakt kan worden, zoals ook uit objectieve informatie blijkt omtrent Afghaanse (identiteits-)documenten. Van deze informatie werd een kopie toegevoegd aan het administratieve dossier. Door een jongere leeftijd op te geven tijdens het gehoor op de DVZ en op het CGVS heeft u bijgevolg getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden. Immers, de vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige heeft voorgedaan ondermijnt reeds bij voorbaat uw algemene geloofwaardigheid, zeker gezien het leeftijdsverschil tussen de door u opgegeven leeftijd en het resultaat van de medische test. Het spreekt voor zich dat een correct zicht op de leeftijd

essentieel is om correct te kunnen inschatten welke kennis van u kan en mag verwacht worden en in welke omstandigheden u in Afghanistan geleefd zou hebben. De onjuiste verklaringen plaatsen bijgevolg reeds bij de start ernstige vraagtekens bij uw oprechtheid.

Eveneens merkt het CGVS op dat u voor uw verzoek tot internationale bescherming in België tevens een verzoek heeft ingediend in Oostenrijk, waar u ook een andere naam opgaf. Zo staat u in Oostenrijk geregistreerd als S. S. (..) in plaats van S. O. (..). Bij de vraag waarom u in andere landen een andere naam had opgegeven, verklaarde u dat u hen een verkeerde achternaam gaf omdat u daar niet wilde blijven en in België wilde leven (CGVS, p. 5). Deze verklaring stelt dat u zelf bewust foutieve informatie heeft gedeeld om de Europese asielinstanties te misleiden. Ten slotte is het ook opmerkelijk dat u na uw eerste verzoek tot internationale bescherming in Oostenrijk toch besloot om door te reizen in plaats van daar de procedure verder te volgen. Zo merkt het CGVS op dat u na uw aankomst in de Europese Unie verscheidene landen passeerde zonder er een verzoek om internationale bescherming in te dienen, met name Bulgarije, Griekenland, Hongarije en Frankrijk. Het feit dat u niet alleen Oostenrijk vroegtijdig heeft verlaten zonder de asielprocedure te doorlopen en een beslissing af te wachten, maar u het ook moedwillig heeft nagelaten om in een van de voornoemde Europese lidstaten die u passeerde voordat u in België aankwam een aanvraag om internationale bescherming in te dienen, doet wel degelijk afbreuk aan de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Het feit dat u als doel had om naar België te komen en hier te leven verwijst bijgevolg naar mogelijk alternatieve en misleidende motieven voor uw vlucht.

Deze alternatieve of misleidende motieven lijken ook bevestigd te worden door een flagrante ommissie of tegenstrijdigheid die is vastgesteld tussen uw verklaringen op de DVZ en op het CGVS; wat bijgevolg ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnt. Zo vermeldde u op de DVZ uitsluitend dat de taliban vroegen om dingen naar uw vader te dragen. Dit is wel een zeer algemene beschrijving. Op het CGVS daarentegen praat u plots over een zelfmoordaanslag die ze u wilden laten plegen (CGVS, p. 13-14). Dat is wel wat anders dan "dingen ergens naartoe te dragen". De taliban blijken u ook meermaals bezocht te hebben en zelfs meermaals naar hun controlepost in Baratan gebracht te hebben volgens uw verklaringen op het CGVS (CGVS, p. 15). Nergens op de DVZ sprak u over een zelfmoordaanslag, noch over gedwongen meegenomen worden naar hun controlepost in Baratan. U stelt als uitleg dat u niet voldoende de tijd kreeg op DVZ om alles in detail te zeggen en enkel kon praten over de hoofdreden van uw vlucht (CGVS, p. 17). Echter gaat het hier niet over kleine details, maar relevante onderdelen van uw asielrelaas, en zelfs kernelementen van uw relaas. Verschillende malen meegenomen worden naar een controlepost van de taliban is geen pietluttig detail. Gevraagd worden een zelfmoordaanslag te plegen is dat evenmin. Bijgevolg mag er van een verzoeker toch wel verwacht worden dat die alle belangrijke elementen onmiddellijk kenbaar maakt. Het is immers weinig aannemelijk dat u wel zou vermelden dat de taliban u vroegen om dingen te gaan dragen, maar dat u niet zou vermelden dat u meermaals werd meegenomen naar hun controlepost en gevraagd werd mee te werken aan een aanslag. Dat u niet voldoende de tijd kreeg, is hierbij geen afdoende verklaring. Indien u bij de DVZ de vraag krijgt waarom u vreest gedood te worden door de taliban kan er van u minstens verwacht worden dat u de meest zwaarwichtige feiten, namelijk dat de taliban u verschillende keren naar hun controlepost hebben meegenomen met een specifieke bedoeling, wel degelijk zou vermelden. Bovendien moet dienaangaande nog worden opgemerkt dat u bij de DVZ expliciet de vraag kreeg of u nog iets wilde toevoegen aan uw verklaringen en u enkel nog vermeldde dat uw vader spoorloos was verdwenen. De voormelde vastgestelde discrepantie raakt de absolute kern van uw asielrelaas. De divergerende verklaringen die door u werden afgelegd wijzen op een gekunsteld asielrelaas waar helemaal geen geloof aan kan worden gehecht.

Bovendien, als er toch enig geloof gehecht zou worden aan deze plotse toevoegingen aan uw relaas, quod non, dan is het nog weinig aannemelijk dat de taliban u zouden dwingen om een zelfmoordaanslag te plegen. Uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) blijkt immers dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering voor opdrachten als zelfmoordaanslagen omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers voor zulke opdrachten. Dat een dergelijke gedwongen rekrutering

zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig.

Ook de wijze waarop u werd gerekruteerd voor een zelfmoordaanslag doet de wenkbrauwen fronsen. Zo verklaart u dat ze u meermaals zouden meegenomen hebben naar hun controlepost om u telkens opnieuw na enkele uren alweer vrij te laten. U weet zelfs niet hoeveel keer ze u daar naartoe hebben genomen (CGVS, p. 15). Het is onduidelijk waarom de taliban u niet onmiddellijk zouden dwingen om een zelfmoordaanslag te plegen en u deze aanslag de dag zelf nog laten uitvoeren. Zulk inefficiënt gedrag houdt simpelweg geen steek. Wanneer u ook hiermee geconfronteerd wordt, stelt u dat ze u de mogelijkheid wilden geven om na te denken, maar dat ze niet wisten dat u het land ging verlaten (CGVS, p. 17). U stelt de taliban wel heel amateuristisch en goedgelovig voor. Het is weinig efficiënt als gevreesde groepering om mensen telkens vrij te laten en hen de keuze willen geven als zij die persoon willen dwingen om een zelfmoordaanslag te plegen. Daarenboven biedt het mensen ook nog eens de mogelijkheid om te vluchten; iets wat uzelf ook gedaan heeft. De taliban hadden door u telkens vrij te laten uw vlucht bijgevolg dus ook kunnen verwachten en erop anticiperen. U gaf hen immers geen enkele reden om u voldoende te vertrouwen dat u niet zou wegvlugten. U verklaarde dat u telkens antwoordde dat u zou doen wat ze vroegen (CGVS, p. 17). Dit antwoord kan misschien eenmaal werken, maar na een tijdje zouden de taliban toch moeten beseft hebben dat u helemaal niets zou ondernemen. Wanneer u ook hiermee geconfronteerd wordt, houdt u vol dat ze u wilden overtuigen en dat ze niet wisten dat u de regio ging verlaten, anders zouden ze u gedood hebben (CGVS, p. 17). In deze context tart het alle verbeelding dat de taliban u toch voldoende zouden vertrouwen dat u het land niet zou ontvluchten, ondanks u hen aan het lijntje hield en niets ondernam om hun eisen in te willigen. Gezien deze grote omissie, alsook de tegenstrijdigheid met de beschikbare informatie en de onaannemelijkheden die met deze tegenstrijdigheden gepaard gaan, kan er nog maar weinig geloof gehecht worden aan dit onderdeel van uw asielrelaas.

U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. De enige reden waarom de taliban u rekruteerden om een zelfmoordaanslag te plegen is vanwege het profiel van uw vader. U stelt dat u gevraagd werd om een zelfmoordaanslag te plegen omdat u de zoon bent van iemand die als tuinier werkte voor de gouverneur van Nangarhar genaamd Z. H. A. (...). Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt echter dat er in het algemeen geen sprake is van een situatie waarin alle medewerkers van de voormalige overheid te maken krijgen met vervolging. De meeste mannelijke medewerkers van de voormalige overheid hebben hun functie opnieuw opgenomen in de huidige administratie. Bepaalde groepen, zoals ex-leden van het ANSF, medewerkers van het juridische apparaat etc., kunnen in sterkere mate te maken krijgen met vervolging. Vervolging van andere ex-overheidsmedewerkers hangt onder meer af van de specifieke rol of functie die iemand bekleedde, de dienst waarvoor hij werkte, persoonlijke vijandschappen, de zichtbaarheid van de functie. Uzelf stelt dat uw vader tuinier was. Uit uw verklaringen blijkt enkel dat hij zorgde voor de tuin en de planten (CGVS, p. 7). Meer informatie over zijn job kan u niet bieden (CGVS, p. 7, 9). Meer verantwoordelijkheden leek hij ook niet te dragen aangezien hij niet in het paleis mocht komen (CGVS, p. 10). Uzelf haalt aldus geen elementen aan die er op zouden wijzen dat uw vader, louter omdat hij werkte voor de voormalige gouverneur als tuinman, nog zou worden vervolgd. Evenmin lijkt er enig teken te zijn dat uw vader enige vijandschappen heeft opgelopen tijdens het uitoefenen van zijn job. Bepaalde verklaringen creëren zelfs twijfel over het eigenlijke profiel van uw vader. Zo verklaarde u dat uw vader geëscorteerd werd door politie wanneer hij naar huis kwam (CGVS, p. 10). Gezien zijn profiel als tuinier lijkt dit weinig aannemelijk, zeker omdat de taliban ook controle bleken te hebben in de regio en het dus niet opportuun was om terug te keren naar het dorp terwijl iedereen op de hoogte was van uw vader zijn functie bij de overheid (CGVS, p. 10). Wat er ook van zij; er is bij uw vader slechts sprake van een laag profiel dat zich niet inhield met de strijd tegen de taliban en zich enkel bezighield met het onderhouden van de tuin.

U stelt evenwel dat uw vader sinds de machtsovername vermist is. Rekening houdend met de aanwezige informatie, die geen situatie schetst waarin personen met het profiel van uw vader vervolgd worden, kan hieraan slechts weinig geloof worden gehecht. Ook uw verklaringen overtuigen niet. Zo heeft u niets van informatie hoe hij vermist is geraakt en lijkt u ook geen moeite gedaan te hebben om informatie te verzamelen (CGVS, p. 18). Het enige dat u wel kan zeggen, is dat iedereen die in Nangarhar voor de overheid werkte, vermist is geraakt toen de taliban de controle overnamen (CGVS, p. 8). Dit impliceert dat de taliban hem ofwel hebben meegenomen, ofwel hebben gedood. Echter verklaart u kort nadien dat de taliban tot op heden langskomen met de vraag waar u, uw broer en ook uw vader zich bevinden (CGVS, p. 9). Als uw vader zelf gevlucht was, had hij toch al contact opgenomen met u en uw familie. Zulke twijfelachtige of

onduidelijke zaken plaatsen ernstige vraagtekens bij wat er zich daadwerkelijk heeft plaatsgevonden. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de huidige situatie van uw vader toont u de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen bevindt niet aan.

Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen met bepaalde profielen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een tuinier, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging aangezien u geen informatie kan bieden, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken. Het is aldus aan u om aan te tonen dat u vervolging zou dienen te vrezen. U haalt echter geen geloofwaardige vervolgingsfeiten aan ten aanzien van u of uw familie in de periode die volgde. Zoals hierboven reeds aangekaart, zijn uw verklaringen op het CGVS tegenstrijdig met voorgaande verklaringen van die op de DVZ en zijn ze tevens doorspekt met onaannemelijkheden. Evenmin is het profiel van uw vader een verklaring waarom de taliban u gevraagd hebben om een zelfmoordaanslag te plegen, en wel om twee redenen. Ten eerste heeft u geen enkele vaardigheden met bommen, wat enigszins zou kunnen verklaren waarom de taliban u probeerden te overtuigen tot het plegen van een zelfmoordaanslag (CGVS, p. 14). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, stelt u dat ze u hadden gekozen omdat uw vader daar werkte en het dus makkelijk was om naar daar te gaan (CGVS, p. 15). Dit verwijst echter naar de tweede reden, met name dat u als zoon van een tuinier helemaal geen toegang had tot het paleis om een zelfmoordaanslag te kunnen plegen. Zelfs uw vader mocht niet in het paleis en verbleef in aparte vertrekken (CGVS, p. 19). Ook voor zijn job werkte hij uitsluitend buiten. Als de taliban dan toch iemand zouden dwingen om daar een zelfmoordaanslag te plegen, was het veel logischer geweest dit aan uw vader of zelfs aan andere directe medewerkers te vragen. Hij kende tenminste de omgeving en had meer toegang tot het pand dan u ooit zou hebben. Gezien het lage profiel van uw vader, de weinig tot niet doorleefde verklaringen over zijn verdwijning en het feit dat uzelf niet actief was op de werkplek lijkt het bijgevolg weinig aannemelijk dat de taliban de zoon van een tuinier zouden vragen om een zelfmoordaanslag te plegen op een plek waar enkel uw vader kennis over en toegang tot had.

De documenten die u heeft neergelegd kunnen deze appreciatie ook niet ombuigen. De enveloppes en taskara's van uzelf en uw ouders bevatten louter persoonsgegevens die hier niet ter discussie staan en ook niet worden betwist door de Commissaris-generaal. De documenten gerelateerd aan het werk van uw vader hebben evenmin een impact op de beslissing aangezien ze enkel iets zeggen over de activiteiten van uw vader, maar geen bewijs zijn van de eigenlijke feiten waarvoor u het land heeft verlaten. Uit de vertaling van de documenten kan zelf ook niet opgemaakt worden welke functie uw vader juist had, wat de onduidelijkheid en twijfels alleen maar versterkt. Daarenboven betreft het in de meeste gevallen slechts kopieën. Enkel van de badge, bankkaart en één afschrift heeft u het origineel neergelegd. Aan kopieën kan hoe dan ook nauwelijks bewijswaarde toegekend worden gezien ze makkelijk te vervalsen zijn. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas.

Tenslotte heeft u ook verschillende medische documenten neergelegd gerelateerd aan uw TBC-besmetting en andere medische klachten. Inzake de tbc-besmetting blijkt uit de attesten dat u effectief behandeling kreeg en mits therapietrouw een gunstig verloop ken. Uit het medisch dossier van het opvangcentrum blijkt dat u eerder klaagde over beven, hoofdpijn, geheugenverlies (zie groene map). Het zou mogelijk te maken hebben met stress en het feit dat u veel aan uw familie denkt. Echter zijn deze medische attesten uitsluitend beschrijvend en bieden ze nergens een diagnose met betrekking tot een psychische kwetsbaarheid of geheugenverlies dat u beweert te ondervinden (CGVS, p. 16).

Al deze elementen samen leiden tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de Vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art.48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet.⁷

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en

burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Afghanistan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Dienaangaande benadrukt het CGVS dat het louter aanhalen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat er een reëel risico is. Dit risico dient immers ook steeds te worden getoetst aan enkele objectieve vaststellingen en een verzoeker om internationale bescherming dient in dit verband het risico concreet aannemelijk te maken. De bewijslast rust hierbij in eerste instantie op de verzoeker om internationale bescherming. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker die van mening is dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die de toepassing van de "sliding scale", zoals uitgewerkt in de jurisprudentie van het Hof van Justitie (HvJ 17 februari 2009 (GK), "Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie", nr. C-465/07), rechtvaardigen. U kan derhalve niet volstaan met het opsommen van persoonlijke omstandigheden maar dient concreet toe te lichten waarom deze persoonlijke omstandigheden kunnen worden aangemerkt als risicoverhogende factoren in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Afghanistan en hierbij verwijst naar uw mentale moeilijkheden dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Immers blijkt nergens uit uw dossier dat uw mentale moeilijkheden dermate ernstig zijn dat u meer dan een ander persoon risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, §28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §75 en §92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan

Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_en_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments_van_4_november_2022_beschikbaar_op_https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen

aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van artikel 3 EVRM, en van de motiveringsplicht in samenhang met het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekende partij voegt bij het verzoekschrift geen bijkomende stukken.

2.2.2. De verwerende partij maakt op 11 maart 2024 een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier stuk 8) over.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te analyseren. De commissaris-generaal heeft bij aanvullende nota van 11 maart 2024 ook de beschikbare objectieve landeninformatie inmiddels geactualiseerd en aangevuld.

Het betoog in het verzoekschrift waar verzoekende partij meent dat er onvoldoende gedetailleerde en betrouwbare informatie zou zijn om de nood aan internationale bescherming te kunnen beoordelen kan gelet op voorgaande niet anders doen besluiten.

2.3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij deze motieven kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.5. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekende partij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is te dezen dan ook niet aan de orde.

2.3.6. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet

2.3.6.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekende partij geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Verzoekende partij stelt in essentie Afghanistan ontvlucht te zijn omdat zij samen met haar broer door de taliban benaderd werd om een zelfmoordaanslag uit te voeren op de werkplek van haar vader, die als tuinier werkte voor de gouverneur van Nangarhar.

Aangaande het vluchtrelaas stelt de commissaris-generaal vast:

- dat verzoekende partij zich onterecht voordeed als minderjarige wat ernstige vraagtekens plaatst bij haar oprechtheid;
- dat verzoekende partij bewust foutieve informatie gaf om de Europese asielinstanties te misleiden en het feit dat zij als doel België had afbreuk doet aan haar voorgehouden vrees;
- dat zij bij de dienst vreemdelingenzaken naliet te vermelden dat zij een zelfmoordaanslag moest uitvoeren en verzoekende partij voor deze omissie of tegenstrijdigheid geen aannemelijke verklaring geeft wat de geloofwaardigheid van haar relaas ondermijnt;
- dat de voorgehouden handelswijze door de taliban niet strookt met de objectieve landeninformatie;

- dat het geenszins aannemelijk is dat de taliban haar telkens zouden vrijlaten en haar op die manier de kans geven om te vluchten;
- dat haar vader – voor zover aangenomen kan worden dat diens profiel klopt, *quod non* – een laag profiel had, uit de objectieve landeninformatie blijkt dat niet iedereen die voor de voormalige overheid werkte vervolgd wordt en dat er geen concrete elementen worden aangereikt waaruit kan blijken dat haar vader alsnog gevisieerd werd;
- dat er evenmin geloof gehecht kan worden aan de vermissing van haar vader gelet op de ongeloofwaardige verklaringen dienaangaande;
- dat het loutere feit familielid te zijn van een tuinier onvoldoende is om een nood aan bescherming aannemelijk te maken en gelet op haar tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen niet aangenomen kan worden dat verzoekende partij als familielid een nood aan bescherming heeft.

Wat betreft de door de verzoekende partij neergelegde documenten wordt voorts nog gemotiveerd:

“De documenten die u heeft neergelegd kunnen deze appreciatie ook niet ombuigen. De enveloppes en taskara’s van uzelf en uw ouders bevatten louter persoonsgegevens die hier niet ter discussie staan en ook niet worden betwist door de Commissaris-generaal. De documenten gerelateerd aan het werk van uw vader hebben evenmin een impact op de beslissing aangezien ze enkel iets zeggen over de activiteiten van uw vader, maar geen bewijs zijn van de eigenlijke feiten waarvoor u het land heeft verlaten. Uit de vertaling van de documenten kan zelf ook niet opgemaakt worden welke functie uw vader juist had, wat de onduidelijkheid en twijfels alleen maar versterkt. Daarenboven betreft het in de meeste gevallen slechts kopieën. Enkel van de badge, bankkaart en één afschrift heeft u het origineel neergelegd. Aan kopieën kan hoe dan ook nauwelijks bewijswaarde toegekend worden gezien ze makkelijk te vervalsen zijn. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas.

Tenslotte heeft u ook verschillende medische documenten neergelegd gerelateerd aan uw TBC-besmetting en andere medische klachten. Inzake de tbc-besmetting blijkt uit de attesten dat u effectief behandeling kreeg en mits therapietrouw een gunstig verloop ken. Uit het medisch dossier van het opvangcentrum blijkt dat u eerder klaagde over beven, hoofdpijn, geheugenverlies (zie groene map). Het zou mogelijk te maken hebben met stress en het feit dat u veel aan uw familie denkt. Echter zijn deze medische attesten uitsluitend beschrijvend en bieden ze nergens een diagnose met betrekking tot een psychische kwetsbaarheid of geheugenverlies dat u beweert te ondervinden (CGVS, p. 16).”

2.3.6.2. Verzoekende partij betoogt het resultaat van de leeftijdtest nooit te hebben aanvaard en bekritiseert de betrouwbaarheid van de medische test.

De Raad stelt evenwel vast dat blijkens de stukken van het administratief dossier de commissaris-generaal op goede gronden tot de bevinding is gekomen dat verzoekende partij duidelijk geprobeerd heeft om de asielinstanties te misleiden aangaande haar leeftijd en te doen geloven dat zij minderjarig is. Zo blijkt dat verzoekende partij als geboortedatum (...) augustus 2005 opgaf, wat zou betekenen dat zij op het ogenblik van het doen van haar verzoek om internationale bescherming (10 augustus 2021) bijna 16 jaar is. De medische test die werd uitgevoerd op 27 augustus 2021 wijst echter uit dat verzoekende partij *“op datum van 27-08-2021 een leeftijd heeft van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. (...)”*. Gelet op de niet te verwaarlozen discrepantie van minstens drie en een half jaar tussen de voorgehouden leeftijd en de leeftijd zoals die blijkt uit de medische test kan verzoekende partij geenszins dienstig verwijzen naar de door haar voorgelegde taskara om de door haar voorgehouden leeftijd voor waar aan te nemen. Zoals de commissaris-generaal pertinent motiveert: *“De door u voorgelegde taskara kan deze beoordeling niet veranderen, aangezien zulk document eenvoudig nagemaakt kan worden, zoals ook uit objectieve informatie blijkt omtrent Afghaanse (identiteits-)documenten. Van deze informatie werd een kopie toegevoegd aan het administratieve dossier.”*

Met haar betoog dat de bewijswaarde van haar taskara zonder meer in twijfel wordt getrokken, gaat de verzoekende partij geheel voorbij aan de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal dat uit objectieve informatie (toegevoegd aan het administratief dossier: Map Landeninformatie, COI Focus, Afghanistan, Corruptie en documentenfraude, 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden zodat de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief is. Gelet op de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde taskara, volstaat dit document op zich niet om de relevante elementen van het vluchtrelaas van de verzoekende partij (waaronder haar voorgehouden minderjarige leeftijd) geloofwaardig te bevinden. Uit eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat

de voorgelegde taskara tevens aan een feitelijke, concrete beoordeling is onderworpen in het licht van de vaststellingen inzake het leeftijdsonderzoek en de objectieve landeninformatie met betrekking tot Afghaanse documenten en niet zonder meer als vervalst wordt afgedaan.

Verzoekende partij voert, hoewel zij gelet op haar betoog blijft voorhouden jonger te zijn, geen dienstige argumenten aan ter weerlegging van de vaststelling dat zij doelbewust de asielinstanties trachtte te misleiden. In zoverre zij wijst op algemene informatie en hieruit afleidt dat er ernstige problemen zouden zijn betreffende het leeftijdsonderzoek waaraan zij *in concreto* werd onderworpen, dient nog te worden opgemerkt dat verzoekende partij de beslissing van de Dienst Voogdij inzake haar leeftijdsbepaling thans niet kan aanvechten of betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoekende partij had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd zij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij, zoals opgenomen in het administratief dossier. Zo zij werkelijk de mening toegedaan was dat er een probleem was met haar leeftijdsonderzoek, kon aldus worden verwacht dat zij dit zou hebben aangekaart via de geëigende weg. Verzoekende partij heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten.

Verzoekende partij beticht het CGVS verder weliswaar van partijdigheid en vooringenomenheid, doch zij reikt geen elementen aan die deze – nochtans ernstige – aantijging kunnen onderbouwen. Uit het loutere gegeven dat het CGVS vaststelt dat verzoekende partij oneerlijk is geweest over haar leeftijd, hetgeen een pertinente overweging is in de beoordeling van haar nood aan internationale bescherming nu dit – hoewel zeker niet doorslaggevend – wel een negatieve indicatie vormt inzake de algehele geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas, kan namelijk in het geheel niet worden afgeleid dat het CGVS vooringenomen zou zijn begonnen aan het gehoor en het onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. Voor het overige brengt verzoekende partij geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.3.6.3. Waar verzoekende partij stelt dat het voordeel van de twijfel aan haar dient te worden gegeven, wijst de Raad erop dat de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten weerlegd moeten worden. Een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel en haar subjectieve overtuiging dat zij voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, die niet is toegespitst op de motieven *in casu*, volstaat hiertoe niet. De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. De commissaris-generaal concludeerde om de redenen zoals lager uiteengezet terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

2.3.6.4. Nazicht van het administratief dossier leert verder dat verzoekende partij inderdaad verschillende Europese lidstaten doorkruiste, waarbij zij ofwel naliel internationale bescherming aan te vragen ofwel (in Oostenrijk) wel internationale bescherming aanvraagde maar een andere identiteit opgaf en de behandeling van haar verzoek aldaar niet afwachtte maar doorreisde naar België. Op de vraag of er een specifieke reden is waarom zij precies haar verzoek om internationale bescherming in België wil indienen, repliceerde verzoekende partij: *“Omdat het de hoofdstad is van de EU. Daarom heb ik België gekozen om asiel aan te vragen.”* (administratief dossier, *Verklaring DVZ*, 3 januari 2022, p. 11). Ook tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geeft verzoekende partij aan in Oostenrijk een verkeerde achternaam te hebben gegeven met als reden: *“ik wilde daar niet blijven, want ze wilden onze vingerafdrukken onder dwang nemen, daarom gebruikte ik dat voor hen, ik wilde gewoon in België leven of naar België komen.”* (CGVS, Notities persoonlijk onderhoud (NPO, 14 maart 2023, p. 5). Zoals de commissaris-generaal terecht vaststelt is verzoekende partij doorheen verschillende Europese landen gereisd alvorens in België terecht te komen en heeft zij ofwel nagelaten een verzoek om internationale bescherming in te dienen ofwel, waar zij wel een verzoek om internationale bescherming indiende (Oostenrijk), een andere identiteit opgegeven en doorgereisd zonder de uitkomst van de behandeling van haar verzoek aldaar af te wachten. Dergelijk handelen staat haaks op de voorgehouden nood aan bescherming. Immers kan van een persoon die werkelijk nood heeft aan bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat het concrete land waar men terecht komt en dat bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. De vaststelling dat verzoekende partij

doorheen verschillende Europese landen is gereisd zonder bescherming aan te vragen en in Oostenrijk een andere naam opgaf bij haar verzoek om internationale bescherming en eveneens is doorgereisd, doet terecht ernstig afbreuk aan haar voorgehouden nood aan bescherming. Anders dan wat verzoekende partij voorhoudt in het verzoekschrift waar zij betoogt dat zij gekozen heeft voor het land 'waar het goed is' en dit niks te maken heeft met alternatieve motieven, doet haar handelen net getuigen van een duidelijke rationele keuze, niet ingegeven door een werkelijke nood aan bescherming maar, zoals de commissaris-generaal terecht motiveert, door alternatieve motieven die geen uitstaans hebben met een daadwerkelijke nood aan bescherming. Dergelijke vaststelling vormt evenzeer een negatieve indicatie wat betreft de geloofwaardigheid van haar voorgehouden vluchtrelaas.

2.3.6.5. De Raad merkt verder op dat van een verzoeker om internationale bescherming die vreest voor zijn leven bij terugkeer naar het herkomstland redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij alle elementen die de kern van zijn vluchtrelaas uitmaken vanaf het eerste gehoor kenbaar maakt aan de asielinstanties. Verzoekende partij werd er trouwens bij de dienst vreemdelingenzaken ook op gewezen dat van haar verwacht wordt dat zij *"nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom (zij) bij (haar) terugkeer problemen vreest of riskeert, dat (zij) in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft."* Op de vraag *"Geef kort een overzicht van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land van herkomst"* antwoordde verzoekende partij slechts: *"Mijn vader werkte in overheids bureau voor Z.i.H.A. (...). Elke keer dat mijn vader thuis kwam op bezoek zat de taliban vroeg mijn oudste broer om wat dingen te dragen dichtbij mijn vader. Hij weigerde. Ze sloegen hem. Op een moment zei mijn vader. Jullie beiden moeten het land verlaten. Wij vertrokken uit het land kort erna."* Op de vraag of ze nog iets toe te voegen had, stelde verzoekende partij: *"Wij hebben geen contact meer met onze vader. Hij is spoorloos. Wij weten niet was er is gebeurd."* (administratief dossier, CGVS Vragenlijst, 3 januari 2022). Ook uit de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling blijkt dat verzoekende partij louter verklaarde dat haar vader voor de overheid werkte en dat de taliban wou dat zij wat spullen voor hen vervoerde maar dat ze dat weigerde en haar vader zei dat ze moest vluchten. Zoals de commissaris-generaal derhalve pertinent motiveert: *"Deze alternatieve of misleidende motieven lijken ook bevestigd te worden door een flagrante omissie of tegenstrijdigheid die is vastgesteld tussen uw verklaringen op de DVZ en op het CGVS; wat bijgevolg ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnt. Zo vermeldde u op de DVZ uitsluitend dat de taliban vroegen om dingen naar uw vader te dragen. Dit is wel een zeer algemene beschrijving. Op het CGVS daarentegen praat u plots over een zelfmoordaanslag die ze u wilden laten plegen (CGVS, p. 13-14). Dat is wel wat anders dan "dingen ergens naartoe te dragen". De taliban blijken u ook meermaals bezocht te hebben en zelfs meermaals naar hun controlepost in Baratan gebracht te hebben volgens uw verklaringen op het CGVS (CGVS, p. 15). Nergens op de DVZ sprak u over een zelfmoordaanslag, noch over gedwongen meegenomen worden naar hun controlepost in Baratan."* Door voorts de subjectieve overtuiging toegedaan te zijn dat haar verklaringen met elkaar overeenstemmen en te herhalen dat zij bij de dienst vreemdelingenzaken weinig tijd kreeg om gedetailleerde verklaringen af te leggen, slaagt verzoekende partij er geenszins in voormelde motivering in een ander daglicht te stellen. Zoals de commissaris-generaal immers pertinent overweegt: *"U stelt als uitleg dat u niet voldoende de tijd kreeg op DVZ om alles in detail te zeggen en enkel kon praten over de hoofdreden van uw vlucht (CGVS, p. 17). Echter gaat het hier niet over kleine details, maar relevante onderdelen van uw asielrelaas, en zelfs kernelementen van uw relaas. Verschillende malen meegenomen worden naar een controlepost van de taliban is geen pietluttig detail. Gevraagd worden een zelfmoordaanslag te plegen is dat evenmin. Bijgevolg mag er van een verzoeker toch wel verwacht worden dat die alle belangrijke elementen onmiddellijk kenbaar maakt. Het is immers weinig aannemelijk dat u wel zou vermelden dat de taliban u vroegen om dingen te gaan dragen, maar dat u niet zou vermelden dat u meermaals werd meegenomen naar hun controlepost en gevraagd werd mee te werken aan een aanslag. Dat u niet voldoende de tijd kreeg, is hierbij geen afdoende verklaring. Indien u bij de DVZ de vraag krijgt waarom u vreest gedood te worden door de taliban kan er van u minstens verwacht worden dat u de meest zwaarwichtige feiten, namelijk dat de taliban u verschillende keren naar hun controlepost hebben meegenomen met een specifieke bedoeling, wel degelijk zou vermelden. Bovendien moet dienaangaande nog worden opgemerkt dat u bij de DVZ expliciet de vraag kreeg of u nog iets wilde toevoegen aan uw verklaringen en u enkel nog vermeldde dat uw vader spoorloos was verdwenen. De voormelde vastgestelde discrepantie raakt de absolute kern van uw asielrelaas. De divergerende verklaringen die door u werden afgelegd wijzen op een gekunsteld asielrelaas waar helemaal geen geloof aan kan worden gehecht."*

2.3.6.6. In tegenstelling tot wat verzoekende partij in haar verzoekschrift lijkt voor te houden, blijkt uit de motieven in de bestreden beslissing niet dat de commissaris-generaal gedwongen rekrutering voor opdrachten als zelfmoordaanslagen in Afghanistan als onbestaande beschouwt maar wijst hij erop dat de taliban maar zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering, dat individuele en gedwongen rekrutering zoals beschreven door de verzoekende partij slechts zelden voorkomt en dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig is. Waar verzoekende partij met haar betoog er aldus op wijst dat gedwongen rekrutering geenszins uitgesloten is, doet zij met zulks betoog bijgevolg geen afbreuk aan de pertinente motivering van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing motiveert op omstandige wijze

over de *modus operandi* van de taliban inzake gedwongen rekrutering en stelt terecht dat de verklaringen van verzoekende partij geenszins stroken met de vooropgestelde rekruteringsmethode. Gelet op deze discrepantie tussen de objectieve informatie enerzijds en de verklaringen van verzoekende partij anderzijds alsook de vaststellingen inzake de vage en onaannemelijke verklaringen over de voorgehouden gedwongen rekrutering voor een zelfmoordaanslag in hoofde van verzoekende partij wordt er door de commissaris-generaal genoegzaam besloten dat dit afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar voorgehouden vluchtrelaas.

Waar verzoekende partij voorts nog voorhoudt niet geconfronteerd te zijn geweest met de objectieve landeninformatie inzake gedwongen rekrutering, wijst de Raad erop dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal zijn beslissing niet mag steunen op objectieve landeninformatie die hij voorafgaand aan het treffen van de bestreden beslissing niet heeft voorgelegd aan de verzoekende partij. Geen enkele rechtsregel schrijft immers voor dat de commissaris-generaal de verzoekende partij vooraf moet confronteren met de elementen op grond waarvan de bestreden beslissing zal worden genomen, noch voorziet enige rechtsregel in een sanctie in geval werd nagelaten de asielzoeker te confronteren met de met objectieve informatie tegenstrijdige verklaringen die verzoekende partij heeft afgelegd. Daarenboven heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing de weblink opgenomen waar deze objectieve landeninformatie terug te vinden is zodat de verzoekende partij in staat werd gesteld deze landeninformatie te raadplegen. Zij was aldus bij machte om in het kader van onderhavig beroep daartegen verweer te voeren.

2.3.6.7. De in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen, die de verzoekende partij niet heeft weten te ontkrachten, volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan haar vermeende problemen met en vrees ten aanzien van de taliban.

Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog voorhoudt dat blijkt dat haar vluchtrelaas in grote lijnen geloofwaardig is en haar het voordeel van de twijfel moet worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. De commissaris-generaal concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

2.3.6.8. In zoverre in het verzoekschrift wordt gewezen op een vrees wegens (gepercipieerde) verwestering, wijst de Raad op hetgeen volgt.

Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, kan uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

In casu dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekende partij nalaat *in concreto* aan te tonen dat zij dermate verwesterd is en/of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan dat zij omwille hiervan bij een terugkeer zal worden gevisieerd en/of worden vervolgd.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij gedurende de procedure ter behandeling van haar verzoek om internationale bescherming geen concrete elementen of aanwijzingen aanreikte dat zij bij een eventuele terugkeer uit Europa door haar familie of haar lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in haar hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden noch blijkt uit haar verklaringen dat zij voor haar vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekende partij Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban in haar hoofde, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of haar lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat haar vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of verzwarend zou zijn. Door verzoekende partij wordt niet de minste concrete informatie bijgebracht, die op haar persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit een verregaande verwestering blijkt en/of waaruit blijkt dat zij gezien zal worden als zijnde een ongelovige en/of besmet door de westerse waarden en als iemand die de sociale

normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Verzoekende partij slaagt er geenszins in de desbetreffende motivering in de bestreden beslissing te ontkrachten met het loutere betoog ter terechtzitting dat zij geïntegreerd is, al op jonge leeftijd Afghanistan heeft verlaten en zij verwesterd zou zijn.

2.3.6.9. Er dient verder te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precaire sociaal-economische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”. De sociaal-economische omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: “a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”*

Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35) en zoals dit ook als standpunt wordt ingenomen in *de EUAA Country Guidance* van januari 2023, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864).

In dit kader wordt in er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijkt dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt dat uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie blijkt dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. De huidige precaire socio-economische situatie en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.

Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt uit niets dat verzoekende partij in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoekende partij laat na enigszins aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

2.3.6.10. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

2.3.6.11. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Opdat aan verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband evenwel op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoekende partij is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en van de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023.

Verzoekende partij brengt *in casu* met haar in het verzoekschrift ontwikkelde theoretisch betoog en de loutere verwijzing naar algemene landeninformatie geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad stelt vast dat verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, zij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en zij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.5. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend vierentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER